

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi december hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a garázdaság büntette és más bűncselekmény miatt **fk.I.rendű vádlott és 5 társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 12.Fk.236/2009/66. számú ítéletének IV.r., V.r. és VI.r. vádlottakra vonatkozó részét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak, valamint védőjük jelentettek be fellebbezést a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.349.§ (1) bekezdésében írt korlátokra - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az hiánytalan, teljes mértékben felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

A bizonyítási eljárás lefolytatása rendkívüli alapossággal történt meg, igen széles körben, olyan körültekintéssel, hogy az ügy valamennyi ténybeli és jogi kérdésében megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Sor került a szóba jöhető bizonyítékok összegyűjtésére és értékelésére, a történésekkel összefüggésbe hozható, az eseményeket közvetlenül figyelemmel kísérő, illetve azok mikénti lefolyásáról mások elbeszéléséből értesült személyek kihallgatására. Nem pusztán a releváns részletek felderítése végett, hanem abból a szempontból is, hogy az ekként kihallgatottak mennyiben tekinthetők elfogultnak vagy érdekeltnek.

Az így feltárt bizonyítékokat az elsőfokú bíróság kellő távolságtartással elemezte, felismerve az egymással szembenálló csoportok ellentétes érdekelttségét, azt a körülményt, hogy a résztvevők és az érintettek sok esetben ugyanazt a tényt igyekeztek teljességgel különböző megvilágosításba helyezni. Nyilvánvalóan a saját, vagy az általuk ismert személy(ek) büntetőjogi felelősségének a kisebbítése, és ezzel egyidejűleg mások kezdeményező szerepének a felnagyítása, túlzó hangsúlyozása céljából.

Mindezeket szem előtt tartva kellett az összegyűjtött adatokat megvizsgálni és csoportosítani, majd azok bizonyító erejéről számot adni. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság messzemenően eleget tett: az indokolási kötelezettségét - mindenre kiterjedő részletességgel - magas színvonalon, meggyőző érveléssel teljesítette.

Tényállása tehát megalapozott, így az a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Meghatározó jelentősége volt ugyanis annak, hogy a IV.r. vádlott röviddel az őt ért jogtalan támadás után fölénybe került a rendkívül indulatos és magát tettlegességre ragadtató id. III.r. vádlottal szemben. Előbb csak azzal, hogy a támadójától a kezében tartott baltát megszerezte, majd kevéssel később már számbelileg is, miután a társai a helyszínre érkeztek és bekapcsolódtak az ekkor már földön fekvő id.III.r. vádlott bántalmazásába.

Ekként jogos védelmi helyzetben nyilvánvalóan nem lehettek, az lényegesen korábban, id.III.r. vádlott támadásra használt eszközének az elvételével megszűnt. Innentől kezdve IV.r. vádlott cselekménye már nem részesülhetett büntetőjogi védelemben, ahogyan az V.r. és VI.r. vádlottaké sem, akik egyértelműen számonkérés céljából léptek fel a társuk mellett, elégtételt keresve az egész eseménysort elindító veszekedés és hangos szóváltás miatt.

Minderre az elsőfokú bíróság is - helytálló indokolással - rámutatott.

Következésképpen a büntetőjogi felelősség megállapítását sérelmező fellebbezések nem bizonyultak megalapozottnak.

A cselekmények minősítése is mindenben megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

E körben az elsőfokú bíróság - szem előtt tartva a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében foglaltakat - rendkívüli alapossággal, igazságügyi orvosszakértő közreműködése mellett tekintette át a testi épség elleni cselekmény lefolyásának a részleteit és következményeit. Minden esetben kitérve azokra a bizonytalanságot okozó mozzanatokra, melyek teljes egészében, maradéktalanul nem voltak feltárhatók.

Helyesen mutatott rá arra is, hogy a földre került id.III.r. vádlott egy idő után már csak korlátozottan, legfeljebb ösztönszerűen védekezhetett, így a vele szemben szám- és erőfölénybe került személyek ütései, illetve rúgásai gyakorlatilag hárítatlanul, tompítatlanul érték. Ennek ellenére a nyolc napon túl, ténylegesen 4-6 hét alatt szövődménymentesen, maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás nélkül gyógyuló bal oldali arccsont-, valamint a járomív törésénél súlyosabb sérüléseket nem szenvedett el. Az ettől függetlenül érhető erőbehatások a fej más részein mindössze hámsérüléseket és zúzódásokat idéztek elő.

Nem volt tehát alap annak megállapítására, hogy a IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak szándéka ennél súlyosabb következményekkel járó bántalmazásra irányult volna. Ezért helyes e cselekményüknek - a ténylegesen bekövetkezett eredményhez igazodó - a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő, társtettesként elkövetett testi sértés büntetékénti értékelése.

Ahogy a csoportosan megvalósított köznyugalom elleni bűncselekmény minősítése is törvényes.

A büntető törvény időbeli hatályával az elsőfokú bíróság ugyan nem foglalkozott, az alkalmazott rendelkezésekből kitűnően azonban az elkövetéskor hatályos előírásokat vette alapul. Ez helyes, hiszen a Büntető Törvénykönyv legutóbbi - a 2010. évi augusztus hó 9. napján hatályba lépő - módosítása lényegesen megszigorította a büntetés kiszabására vonatkozó elveket, olyképpen, hogy a szabadságvesztés kiszabásakor újra a büntetési tétel ún. középértékét tette irányadóvá. Ezért a jelen ügyben - figyelemmel a Btk.2.§-ában megfogalmazottakra - az új törvény alkalmazásának valóban nem volt helye.

Elmaradt a büntetési tételkeret meghatározása, illetve némileg pontatlanul történt meg a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők felsorolása.

A IV.r., V.r. és VI.r. vádlottakkal szemben - a Btk.12.§ (1) bekezdése, illetve a Btk.85.§ (1)-(3) bekezdése alapján - két hónaptól négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

A IV.r. és V.r. vádlottak kifogásolható életvezetésével, illetve büntetett előéletével összefüggésben helyesen az súlyosító körülmény, hogy mindketten visszaesőnek nem tekinthető bűnismétlők.

Ugyanakkor a társas elkövetés kizárólag a testi épség elleni bűncselekmény vonatkozásában vehető figyelembe, hiszen az a köznyugalom elleni bűncselekmény súlyosabb minősítésében már értékelésre került.

E pontosítás ellenére az elsőfokú bíróság által a büntetési tétel alsó határához közelítő tartamban - az ún. belső arányoknak is megfelelően - meghatározott szabadságvesztés, illetve annak próbaidőre történő felfüggesztése alkalmas a Btk.37.§-ában meghatározott célok elérésére. Eltúlzottan súlyosnak egyik sem tekinthető, így nincs törvényes indok és lehetőség a megváltoztatásukra.

Az egyéb rendelkezések is megfelelnek a törvény előírásainak.

Ezért a másodfokú bíróság - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

P é c s, 2010. december 17.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 12.Fk.236/2009/66. számú ítéletének IV.r., V.r. és VI.r. vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Fkf.II.268/2010/6. számú végzése folytán a 2010. évi december hó 17. napján jogerőre emelkedett és a fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke